

нитѣ очи на Джека го смутиха. Той почна да маха глава, да се стжписва на задъ и най-сетнѣ съ тихъ и жаленъ ревъ се скри въ трѣстиката.

Като луди се хвърлихме върху Джека да го пригръщаме, за дѣто той показа такава храбростъ и съ рѣшителенъ погледъ укроти царя на звѣроветѣ. Щомъ съмна, ние нарахме багажа си и тръгнахме нататкъ. Сега вече уловихме познатъ пѣтъ и засилихме стжпкитѣ си. Стигнахме до селото на краля Джамбея и съ радостъ видѣхме, че злодѣецътъ не го е побарналъ.

Кралътъ се зарадва и населението му съ радостни викове посрѣщнаха нашето завръщане. Когато негритѣ се научиха, защо се връщаме тъй ненадѣйно, тѣ страшно се изплашиха, защото тѣ отъ нищо толкова много не се боятъ, отколкото да паднатъ роби въ нѣкой злодѣецъ.

Кралътъ зе да ги успокоява. Веднага се разпратиха надгледници и тѣ скоро съобщиха, че дружината на разбойника, който кара съ себе си стотини роби, приближава. Ние можахме да очакваме, че подиръ полунощъ ще бждемъ нападнати. Цѣль день прѣкарахме въ тревога и готвене да посрѣщнемъ неприятеля. Раздѣлихме негритѣ на два отряда. Единътъ подъ моя команда и другиятъ подъ командата на Джека. Веднага заехме позиция. Закрыти добръ въ засади, ние мълкомъ чакахме разбойника.

— А дѣ е Питеръ? извика Джекъ, гледайки на разни страни. Той ей сега бѣ тукъ!

И наистина Питеръ бѣ нѣкъдѣ изчезналъ.

Разбира се, нѣмахме врѣме да го диримъ; издалечъ се чува тихъ топотъ и низъкъ говоръ: това сж неприятелитѣ. По дадена команда всичкитѣ